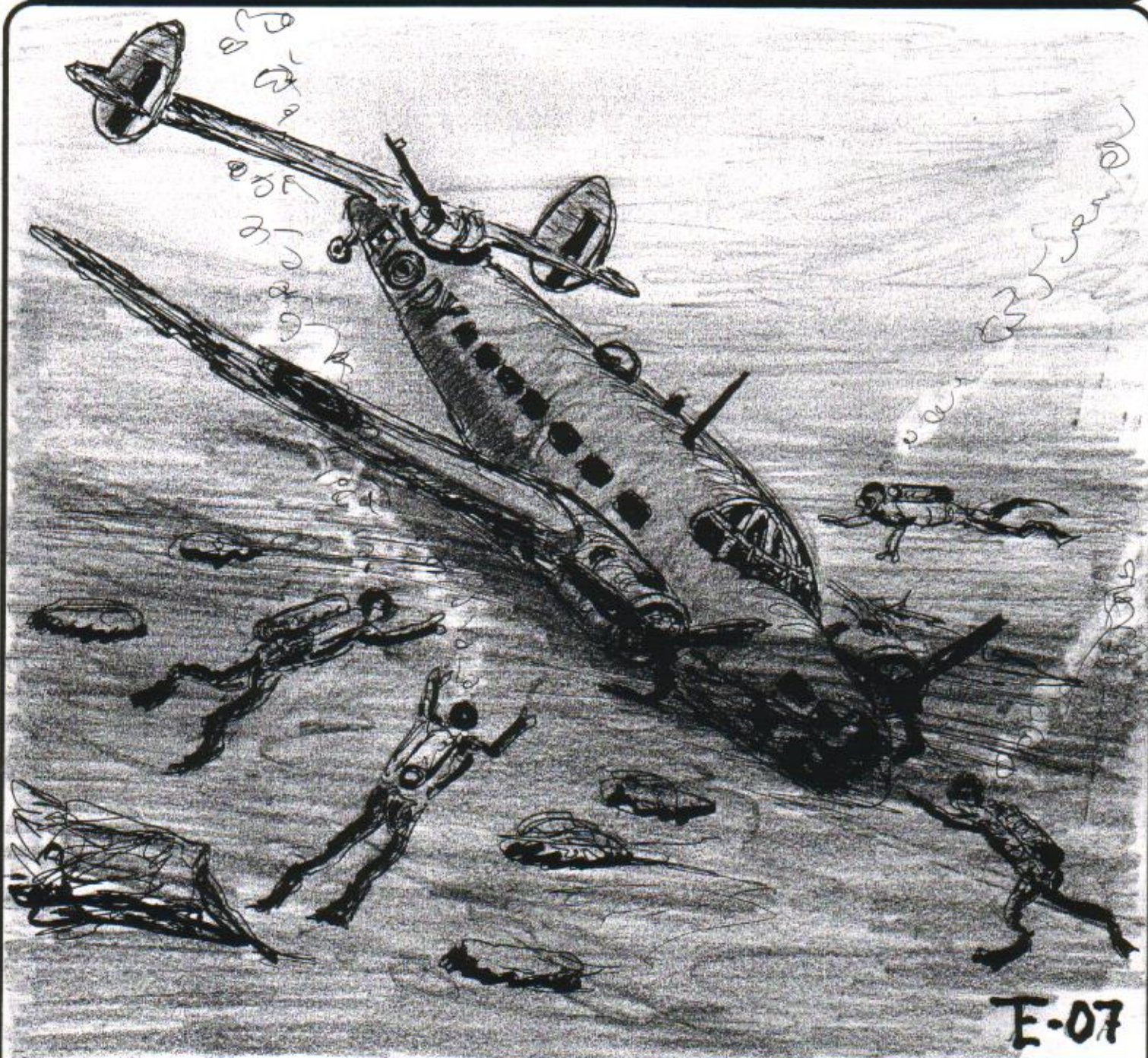

5-07
Groed-
Bladet

E-07

KLUBBFAKTA SDK GRODMÄNNEN TÄBY

Adress: Box 211 18323 TÄBY

Postgiro: 853894-4

www.grodmannen.com

Klubben bildad den 1 mars 1972. Grodbladet, klubbtidningen utkommer i februari, april, juni och december. Presstopp för bidrag är 25/1, 25/3, 25/5 och 25/11.
Annonser: Ett nummer av Grodbladet: ½ sida 100:- helsida 150:- Helår: ½ sida 500:- helsida 800:-

Medlemsavgifter 2007

Med anslutning till SSDF: Familj 650:- Senior 500:- Junior 200:-

Utan anslutning till SSDF: Familj 450:- Senior 300:- Junior 100:- Dubbelansluten 300:-

(Det finns möjlighet att frånsäga sig SSDF anslutning. Vilket innebär att man inte har deras förmåner som t ex försäkring, dumpningsfonden och Sportdykaren. Våra egna förmåner som klubben erbjuder kvarstår.)

Grodmännens Styrelse

Ordförande: [Ove Nässlander](#) Innerspåret 13 187 54 Täby 08-510 507 55 0708-61 23 47

Vice ordförande: [Stefan Mann](#) Granskogens Gård 2 647 91 MARIEFRED 0159-203 02 0735-26 81 29

Sekreterare: [André Gerlitz](#) Sportvägen 27 187 35 TÄBY 08-473 03 79 0704-20 16 19

Kassör: [Thomas Wiberg](#) Kragstalundsvägen 75 186 54 VALLENTUNA 08-510 125 76 0731-80 24 71

Klubbmästare: [Calle Rodmar](#) Brobyvägen 35 187 35 TÄBY 0707-52 72 28

Funktionärer

Säkerhetsombud: [Per Carlsson](#) Sippvägen 31 183 63 TÄBY 08-756 61 94

Ungdomsledare: [Björn Johansson](#) Rospiggsvägen 7 183 63 Täby 08-446 32 97

Redaktör: [Lars Åke Fröberg](#) Rostockvägen 30 187 41 TÄBY 08-768 13 65 0708-76 83 22

Utfärdsansvarig:

Webbmaster: [Jan Håkanson](#) Timotejvägen 8 187 69 TÄBY 08-756 64 29 0709-58 42 28

Materialförvaltare: [Krister Andersson](#) Lansenvägen 58 187 62 TÄBY 08-756 77 12

Dykledare

NAUI Instructor #24833 Stefan Mann 0735-26 81 29

NAUI Instructor #36238 Lars Åke Fröberg 0708-76 83 22

NAUI Divemaster #39370 Peo Stenljung 0705-24 08 30

Ove

Stefan

André

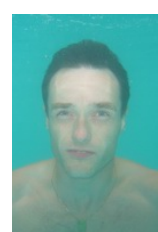
Thomas

Björn

Lars Åke

Janne

OMSLAGSBILD: En Hudson III på Loch Leven (GAGDF) på Gullmarens botten

Säkis har ordet!

Hösten har kommit och står i sin grannaste färgprakt. En del av medlemmarna har dragit till Gotland för den årliga dykhelgen som brukar vara perfekt både dykmässigt, boendemässigt och framförallt fantastiskt bra vädermässigt. De senaste åren har det varit rena sommartemperaturerna. Det är kul att konstatera att det är bra uppslutning för denna dykhelg speciellt som det är ganska dåligt med medverkan på övriga dykutflykter.

Som säkerhetsansvarig vill jag slå ett slag för att fler kommer till vår badtid i Tibblebadet och testat sin utrustning mer ofta och att träna olika situationer med den. Vi skulle kanske göra ett träningsprogram som man kör i polen. Det är nämligen så att utrustningen far mer illa av att inte användas än om den används regelbundet. Många gånger drar man sig för att hänga med på dykutflykter p.g.a. man inte har kollat sin utrustning på länge.

När jag dök i Frankrike i Collioure tillsammans med Fredrik (min son) kunde vi konstatera att det var väldigt mycket machodyk och som säkerhetsansvarig så var det mycket att önska vad gäller säkerheten. Det hela börjar med en genomgång av dyket allting på franska. Fredrik och jag begriper inte ett dugg men sitter tåligt och väntar på en engelsk översättning. Vi har tidigare berättat att vi inte förstår franska men att engelska går bra. Vi får ett kort ögonblick med divemaster som berättar om dyket som vi skall göra. När han berättat klart då först kollar han vad vi har för certifikat och ber att få se våra loggböcker. Väl i båten som skall ta oss till dykstället ber divemastern plötsligt föraren stanna ca 100 m från en liten fiskebåt, slänger på sig utrustning, kastar sig i vattnet och försvinner ner i djupet. Vi som sitter kvar i båten ser alla lika förvånade ut och undrar vad som händer. Ska vi också hoppa i? Är vi framme vid dykstället? Jag frågar båtföraren varför dök divemastern i. Det är lugnt svarar han på knackig engelska, han skall bara hjälpa en lokal fiskare som har fastnat med fiskeredskapet i ett vrak som ligger på cirka 30 m djup. Han kommer upp kastar sig nonchalant i båten och 10 minuter senare är vi framme vid dykplatsen. Vi är 8 dykare plus divemaster som skall dyka alla gör sig i ordning och hoppar i. Fredrik och jag gör parkontroll och kommer följaktligen i sist. Inget annat dykpar har gjort parkontroll! Vi konstaterar samtidigt att den enda som har en Octopus är divemastern! Det finns ingen kvar i båten med dykutrustning på sig! När vi kommer upp i båten ser jag inte heller till någon Oxybox. På 10 m djup kliar plötsligt någon mig på skallen, jag tittar upp och ser en fridykare som är på väg upp igen. Dyket var annars inget att klaga på då vi fick se en Muräna och många fina fiskar. Vi kan båda efter detta dyk konstatera att vi har nog en förhållandevis hög dyksäkerhet säkert här hemma.

Fridykare

Fredrik

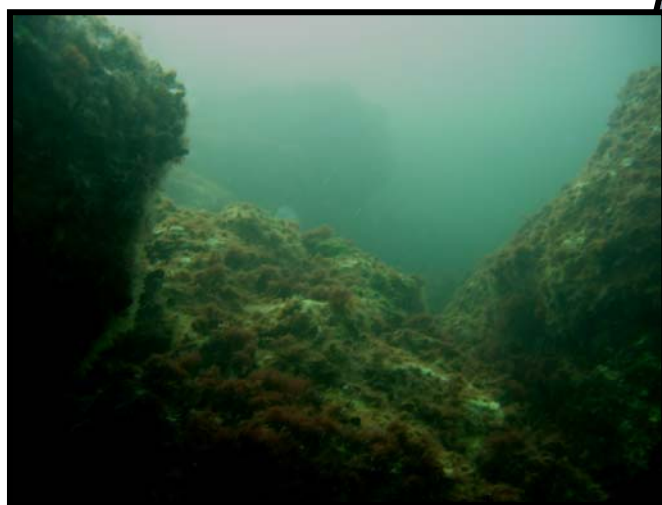

Divemaster speaxar

Vi ses i Tibblebadet!
Per Carlsson

Gotland

Oktober 2007

Äntligen! Efter allt förberedande och längtande så var det dags att ta årets välförtjänta timeout och besöka Gotland med Grodmännen. I år blev vi hela 19 deltagare (10 dykande) och en stenbärande vakthund som heter Ronja. Jo, Ronja bar stenar hon... fram och tillbaka och dit och hit och tillbaka igen. Hela dagarna. Fascinerande.

Resan till Fårö var lite tuff med tanke på att vi anlände till Gotland först på fredag strax efter midnatt. Men efter lite sovmorgon och dukad frukost à la lumpen så var all trötthet borta med vinden (i dubbel bemärkelse). Dags för avfärd!, Vi skulle samlas framför bilarna för Dykgenomgång kl. 10 men blev rätt störda p.g.a. ett 50 tal lotta tjejer som hade uppställning för att hissa och hedra svenska flaggan. Efter detta gjordes det mjuka uppmjukningsövningar och böjningar med sånger som "ut o in, runt omkring" och "så gör vi på fredag oså på lördag...". Som US Army filmer med Goldie Horn.

Fredagens dykning skulle bli på Digerhuvud men efter att varit där insåg vi att det var stort omöjligt att ta sig i vattnet utan att spräcka både flaskor och gummiklädda kroppar mot klipporna. Det blåste många sekundmeter nordlig. Så *plan B* blev med Håkan Holms hjälp "Hammars" på Fårös ostsida. Detta var Håkans första bevis på kart-akrobatik och Gotlands kännedom på resan. Han visade talanger utöver det normala, "det finns inte en enda grusväg som jag inte åkt på Gotland". Sägarska väl att detta har betalats av Televerkets tråдавdelning.

Detta dyk går väl inte till historiens bästa, grunt och helt platt, men vi fick ju vatten över huvudet ändå. Kompassen snurrade vilt.

Fredag kväll blev det som tidigare år en blandning av öl, surr, kompressor pumpande och dyk filmer. Fredrik Hedlund visade en utbildningsfilm om teknisk dykning innan Trimix, nitrox, helium etc..... Dykningen var från gummibåt, i Medelhavet, i badbyxor, vacker bikiniklädd dykorganisation. Gubben i filmen dök regelbundet med luft ner till ca 100 meter för att plocka koraller. Väl uppe tyckte han det hade gått bra samtidigt som han kliade sig över hela kroppen.

Lördagens dykning skulle även denna bli Digerhuvud, men än en gång blåste det mer än rimligt. Denna dag t o m mer än på fredagen.

Vad gör vi? 10 dykare som inget hellre vill än dyka men det blåser som helv... Jo vi ringde Slite och Visby Dykcenter om dyktips. Vi fick napp. Tipset var: Åminne/ Gothemhammar. Efter en lång resa dit som leddes av rally Anneli kom vi fram till vägens ände vid en stenstrand. Då händer det igen, Håkan tätt följt denna gång av Fredrik Ekholm springer in i skogen och ner i en grop/bunker. "Här har jag dragit kabel" sa Håkan.

Efter en stunds velande och överläggning inser vi att detta ställe skulle bli en repris på dyket i Hammar, grunt, platt och vilseledande. Så vad gör vi? Jo, innan resan hade vi skrivit ut dykmål på norra Gotland från dykarna.nu och valet föll till Kyllaj/Smörjen. Även detta väl känt av Håkan och Fredrik. Har han också ett förflutet som kabeldragare på Televerket?

Detta visade sig vara ett lyckokast, helt perfekt. Smörjen var en gammal nerlagd grus/cement fabrik. Vi hittade lä bakom en kulle, bytte om och gick ner. Djupet var som mest 11meter men det fina var branten ner dit. Det gick i två steg med vinkelräta klippor. Väl på det djupa var botten vit som snö. Bilden till höger är Fredrik Ekholm som förmodligen skriker "jag tog en till". Han var en baddare på att plocka platta fiska.

Kvällen gick som vanligt i andan: middag, surr, kompressor, öl. Fast idag med Renhjärta som importerats av Tommy utan mellanhänder från Dorotea (en stad/skog i norr) som tillhugg istället för chips och chilinötter. Snacka om "hjärtlig" stämning.

Söndagens dykning skulle även den gå till Digerhuvud OCH detta visade sig gå alldeles perfekt. Man ska aldrig ge upp. Eftersom vi skulle resa hem denna dag (avresa från Visby 16:00) så bestämde vi oss för ett låångt dyk och sedan en fin grilllunch med korv och hamburgare.

Ola och Fredrik lös också upp, de slog till med två dyk ner till 2 vrak på 45+ som det sa var över 200 år gammalt. Annars var dessa två herrar mest intresserade av att frakta många flaskor med olika innehåll fram o tillbaka.

Det blev så bra som i drömmen på fredag och lördag kväll. Min dykkompis Fredrik Ekholm tog ledningen med tydlig riktning ner, ner, ner. Vi gick ner till 11 meter, vek av till vänster och följde Digerhuvuds vägg. Det kan inte finnas ett bättre dykställe i hela Östersjön. Väggen och det mörka kalla djupet är mäktigt. Fredrik blev yr av allt och ville bara djupare och djupare. Liksom vanligt så var det Fredrik som hittade alla kryp, denna gång en ormliknande varelse men eftersom jag hade lagt in kameran i dykhuset utan att slagit på den innan blev det inga kort.

Om någon av er dyker med Fredrik i framtiden, bli inte rädd när han sätter upp obelixer överallt. Han vill bara memorera var han varit. På 30,5m drog jag i parlinan och angav stopp. Vi hade sagt 30m/60min. Fredrik är inte van att dyka med dykdator. Normalt har han sin barometerdosa.

Väl uppe blev det en härlig lunch medan Fredrik Holmgren och Ola Berg klädde på sig alla sina flaskor, väl understödda av Tommy och Peder.

Resan hem gick utan missöden med Peter Pan CD om och om och om igen.

Deltagare 2007: André, Cecilia o Jojo Gerlitz, Göran o Siw Olsson, Håkan Holm, Andreas o Jesper Holm, Anneli Olsson, Fredrik Ekholm, Thomas o Ellen Magnusson, Tommy Björn, Annika Stange, Ola Berg, Peder Potkich, Fredrik Hedlund, Marie Karlsson, Erik Hägglund och hunden Ronja.

Dyksäkerheten var total med både Siw och Marie som hjälpte att hålla koll på dykparen i vattnet (TACK), en välservad kompressor (TACK Thomas) och en oxybox som även denna gång låg oanvänd i bagageluckan.

Gotland är tvåtusenåtta. Jag har redan nu preliminärbokad FBU gården för 2008 till den 18-22 September. Innan dess ser jag fram mot höstens dyk med Grodmännen och avslutningen med nyårsdagen på Gräddövraket. Nästa år är också drömmen att få börja med Nitrox och att se vraken i Narvik. Återkommer förmodligen kring detta i Decembers utgåva av Grodbladet.

/André (reseledare)

Under Ytan - Sveriges nya dyktidning

En gratis PDF-tidning på internet

<http://under-ytan.nu>

Jättebläckfisk utanför Italien

För första gången har en intakt jättebläckfisk fångats utanför Italien, något som fått forskare att jubla över möjligheterna att lära sig mer om blötdjuret.

Just detta exemplar av jättebläckfisk, som tillhör familjen architeuthis, är unikt eftersom förruttnelseprocessen inte hade satt in. Fyndet gjordes i torsdags av en fiskare utanför ön Elba. Bläckfisken mäter 1,5 meter och väger ca 20 kilo.

-Tioarmade bläckfiskar brukar färdas strax under utan, därför kan man ställa sig frågan varför honan kunde fångas i ett sk deep sea net. En teori är att hon var på väg att lägga ägg, menar Dr. Paolo Sartor från Livorno's Marine Biology Laboratorium.

Höll andan längst

ANDLÖST Den ungerske utbrytarkungen David Merlini satte världsrekord i att hålla andan under vatten. Det skedde vid Magic Castle i Hollywood i går. Tiden: 10 minuter och 17 sekunder.

Världsrekord av utbrytarkungen: över 10 minuter
NEW YORK. **Andlöst, minst sagt.**

Ungerske ubrytarkungen David Merlini slog i går nytt världsrekord i att hålla andan.

10 minuter och 17 sekunder.

Det var under en föreställning vid Magic Castle i Hollywood i går David Merlini slog det andäktiga världsrekordet.

Med händerna låsta i handbojor bakom ryggen lät han sig sänkas ned i en stor vattentank.

Sedan satt den ungerske 29-åringen där i 10 minuter och 17 sekunder.

Tvingades ge upp

Längre har ingen människa tidigare hållit andan – utan att lämna jordelivet.

Det gamla rekordet löd på 8 minuter och 58 sekunder.

Det försökte den mer berömde magikern David Blaine slå under en uppmärksammas tillställning vid Lincoln Center i New York förra året, men han tvingades ge upp efter 7 minuter och 33 sekunder.

Aftonbladet 2007-10-11

En glad nyhet

Ändrade priser på hyra av klubbens kompressor.

Nu är det ingen dygns hyra som gäller utan hur många flaskor du fyller.

Pris: Flaskvolym 1-12 liter 40:- per flaska

Flaskvolym över 12 liter 80:- per flaska /dubbelpaket

Givetvis så lämnar du tillbaka kompressorn fulltankad med bensin.

För att hyra kompressorn krävs att du är medlem i Grodmännen.

Bra va?

groddbladet

DE HÄR
SKÄN OG
GÅ BRA

KNIRR
KNAAR
KNAK

E07

Ur huvut på en gåbbi.

Den 25 augusti kom Lars-Åke och Hanna med sin Volvokombi, som vi packade proppfull med dykutrustning. Förväntansfulla for vi iväg mot västkusten närmare bestämt till Åsleröds camping strax utanför Fjällbacka. Vid Hova stannade vi för kvällsmat sedan fortsatte vi i augustimörkret. Då ringde Robban och David "var är Ni någonstans?". Vi är i Uddevalla svarade Lars-Åke "jaha, på vår GPS står det att vi är i Vänersborg! Tekniken går ju framåt. Just då fick Lars-Åkes GPS frispel, vänd igen, vänd igen var det enda, som kom fram på hans GPS. Var är Ni och åker? är Ni på en åker och åker? Men den lugna Lars-Åke struntade i sin GPS och vi åkte vidare i det totala mörkret. Då ringde Bill och undrade hur långt vi hade kommit. Han och hans fru Nettan med kompisen Lia var redan framme och varnade oss för alla rådjuren de sista kilometrarna och det var gott om dom vill jag lova. Sista biten var det minst sex stycken.

Väl framme tog vi våra rum i besittning, själv skulle jag dela rum med Robban och David. Eftersom jag var först tog jag den för mig bästa sängen. Sent om sider kom mina rumskamrater fram, en liten missvisning av GPS kanske? Det fina med kråksången är att David, som är en känd soff- och sängförsäljare fick ligga i en myssoffa där man låg i tre etapper, tripp, trapp, trull säkert jättebra för ryggen. Han gjorde senare vissa försök att sälja några av sina soffor till husvärderna med förgäves.

På fredagsmorgonen var frukosten redan klar när vi kom ner. Familjen Hemberg stod för den förträffliga frukosten samt dagens lunch, som bestod av pastasallad. Sedan åkte vi till West Point Divers vid Tanums strand där chefen Per Moberg och dykbåtsföraren Lasse tog vid. Snabb lastning av oss åtta Grodmän. Då dök det upp fyra finnar så nu var vi tolv ombord. Oh, herre jävlar vad grejer det blev, har aldrig sett på maken.

Det var tuber, flaskor, flytvästar, viktbälten, väskor och åter väskor, slangar, mätare, munstycken, extra flaskor med nitroxgas, syrgas. Själv bidrog jag med lite metangas. Ack så simpel min dykutrustning är bland dessa snitsare.

grodblad

Jag har i alla fall en nyare torrdräkt den här gången. Tänk om jag hade haft min gamla Unisuit från 1981 då hade väl dom här smält av på direkten. På tal om min gamla dräkt så har den fått ett ärofyllt slut på svenska dykhistoriska museet, som bytesdräkt. Kanske den kommer att stå någonstans i dykvärldens museum. De Ni alla som kastat glåpord om min gamla Marcus. Lite läckor var det ju, ca en liter i varje fot efter ett dyk.

Vinden tilltog och vi åkte till havs och Lasse styrde mot Södra Syster ett toppenställe.

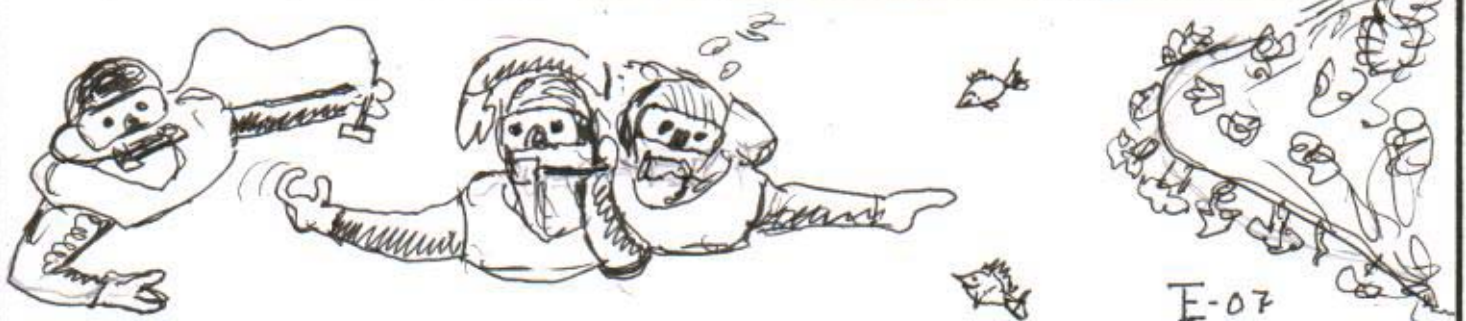
Vi la oss i lä bakom några öar samt gjorde påklädning och par indelning och sedan åkte vi raskt fram till Södra Syster för att slippa sjögången så mycket som möjligt. Jag kom ihop med David och Robban. När jag öppnade flaskorna så fanns det endast 150 kg kvar och 50 kg hade läckt ut. Så vi beslöt att jag skulle hänga med till min luft var slut och de kunde sedan fortsätta själva. Robban och David låg redan i och väntade vid berget. På vägen fram till dom kände jag plötsligt viktbältet nere vid knäna och skulle just säga till David att jag håller på att sumpas viktbältet då David dök ner pga den höga sjön för att vänta under ytan. Hur jag än försökte fick jag inte tillbaka viktbältet så efter en stund kom David upp och hjälpte mig. Så dyker vi äntligen ner och där ligger Robban och väntar på oss.

Men var grumligt det va, här brukar det vara kanonsikt. Mina par kamrater tänds sina lampor så dom såg nog jättebra. Då tog jag fram min lampa för att se bättre, men tji det förblev svart och den går nu bara på torra land, jävla skit tänkte jag och hängde tillbaka den på sin krok. Det grundade upp betänkligt så jag gjorde tecknet att jag går upp och kollar läget och då befann vi oss ca 50 m från det vackra omtalade överhänget.

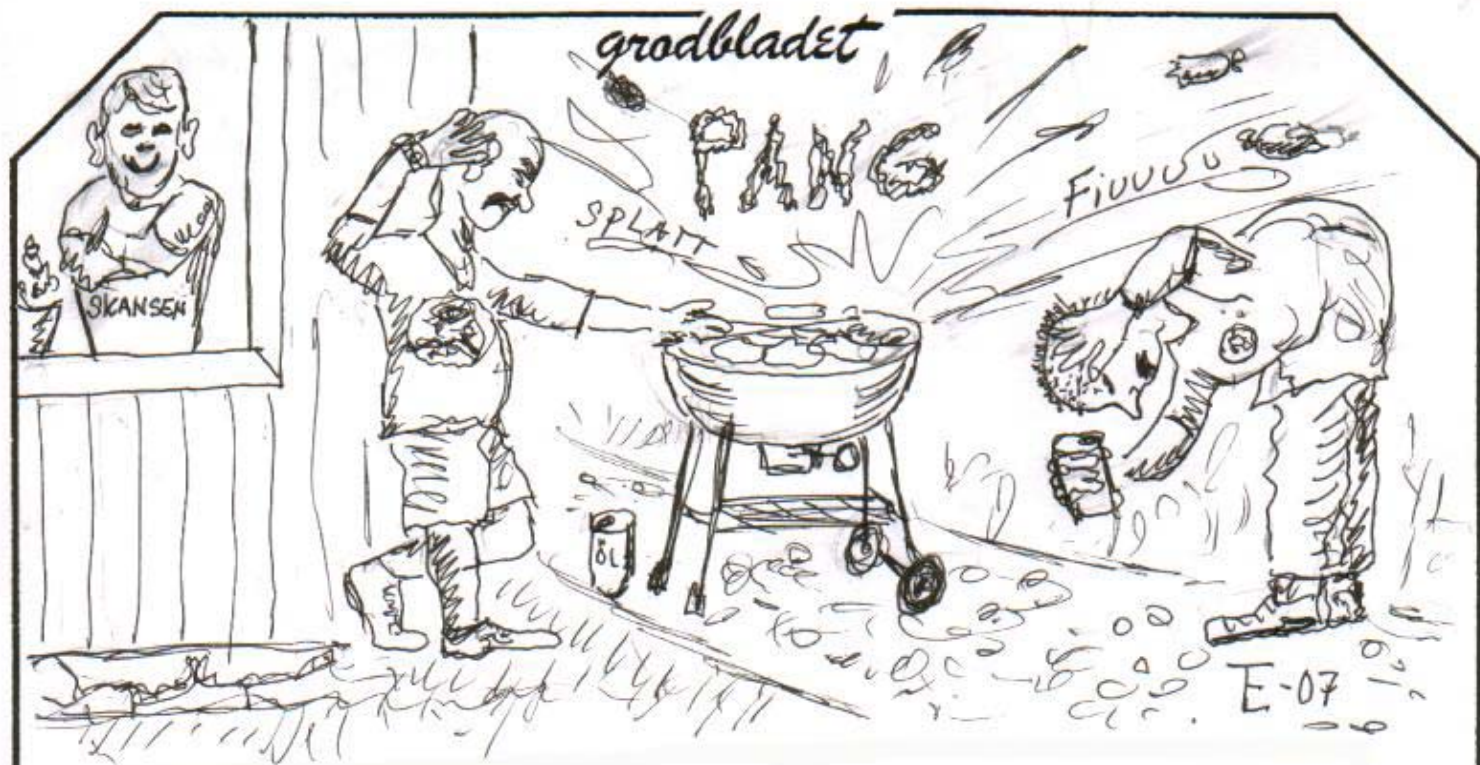
Jag tog ny riktning och dök ner till mina kamrater, nu var min luft nere på 50 kg så David erbjöd mig sin extra reg, som jag tacksamt tog emot. Så fortsatte vi kind mot kind, som i styrdans då hans slang var ganska kort, så det blev inte så bekvämt. Då simmade jag upp på Davids rygg där slangen blev precis lagom lång och bekväm. Men David ville inte ha mig där eller blev Robban svartsjuk? För Robban kom fram och erbjöd mig sin reg med en perfekt slanglängd. Så nu kunde vi se det beryktade överhänget då det fanns massor av luft. Men strax efter tittade Robban på sin manometer och gjorde tecknet åt mig att gå upp och att de skulle fortsätta själva. Har man inte luft får man stå sitt kast, tänkte jag och gjorde ok tecken och ett hej då och fortsatte mot ytan. Här strålade solen, dykbåten såg mig och kom backande emot mig. I aktern stack två lejdare ner till en perfekt uppgång och upp till en plattform. Sedan var man på däck. Sedan kom de övriga dykarna upp och de flesta var nöjda.

Finnarna var särskilt nöjda då det var deras första ute dyk. Ganska avancerat med tanke på hur botten är här, allt från tre meter till 80 m men glada var dom i alla fall. "Det här är det pesta som jag aldrig varit" uttryckte Pasi. Sedan tog vi lunch på Lyngö och det var inte dåligt med pastasallad, bröd och kaffe. Efter ett ytintervall åkte vi till Äggholmen där

jag dök med Anette, vilde Bills fru. Där fanns det mycket hummer men dyket blev bara 30 minuter långt då mina flaskor innehöll endast 130 bar en rest från badrenset. Anette erbjöd mig sin luft på slutet av dyket. Det blev en lugn dekompp och sedan upp till båten. Hemresan gick bra även om Hanna ett tag tänkte vomera hon såg så festlig ut då jag påpekade att hon var grön i ansiktet. Då sa finnen Kari "det gjorde inte saket pättre". Hemma sköljdes all utrustning och fick hänga kvar på dykcentret i ett låst utrymme. Flaskorna fylldes av Per Moberg, en mycket trevlig ägare av West Point Divers.

Sedan åkte vi tillbaka till vår camping och duschade och gjorde oss fräscha. På hemvägen hade vilde Bill med fru köpt skaldjur, som blev kvällens middag. Skratt och historier, som det sig bör men sjön suger och en efter en gick till sängs.

Samma ritualer dagen efter men då fick Stora fiskeholmen och Äggran besök av oss, tyvärr var det grumligt även här. På kvällen hade vilde Bill inköpt massor av kött, kyckling och några hemliga korvar, nog var dom hemliga alltid. Då Bill stått där en stund och grillat bad han att David skulle ta över då han skulle plötsligt kolla klyftpotatisen men de sköttes redan av Anette och Lia. Han ställde sig och tittade ut genom fönstret och smålog vilket han ofta gör. Då smäll det och korvarna hade exploderat. David stod där med sin korvtång och såg förödelsen. Vissa av korvbitarna hittades aldrig och några låg på grusgången vilket förklarade att det knastrade om vissa korvbitar men goda var dom. En blandning av isterband och jord och till varmrätten serverades hö och pilsner. Nej, det var ett skämt.

Plötsligt börjar Hanna sjunga då Lars-Åke fyllde 53 år. Kvällen led mot sitt slut och John Blund kom tassande bland uttröttade dykare. Alla gick till sängs utom David, som låg på tvären med kroppen i tre etapper. Själv bidrog jag med min snarksymfoni enligt Robban.

Sista dagen blåste det smådjävlar och sjögången var "myckö kuppit" som finnen Leo uttryckte sig. Finnarna åkte nu hem och ersattes av två tyskar, Lasses son och ytterligare en dykare, som hette Micke. Han hade bara glömt en detalj hemma, torrdräkten ja sånt händer. Vi dök på Brände holmen, som jag döpt till läckande masken. Hela det dyket bestod av cykloptömning, kul va.

Vi fick en underbar lunch bestående av allt smått och gott, som blev kvar av grillkvällen. Tur att vi inte tog bearnaisesås över alltihop, sa Bill. Det tackar vi för sa vi samstämmtigt men gott var det i alla fall.

Sista dyket avstod jag då sjögången var grov men de andra tappra dök på Klättarna och de var naturligtvis de bästa av alla med fin sikt. Sedan gungade vi hem utan att kräkas.

Vi betalade, packade och åkte hem via norra vägen Åmål, Karlstad. Vid Åmål beslöt vi att äta kvällsmat i Karlstad och stannade därför vid Värmlands Rasta och nog blev det rast alltid. I kö 25 minuter och när vi kom fram till kassan var allt slut och personalen bakom disken hade knappt styrfart. De enda som erbjöds var à la carte för 145 kr och då skulle vi få vänta ytterligare en kvart. Hit kommer vi aldrig mer sa Hanna och vi lämnade kön plus sex personer till. Vi åkte arga och hungriga vidare till Mc Donalds i Kristinehamn. Äntligen tänkte vi, Mc Donalds brukar gå fort men efter 25 minuter i kö trodde vi att det var dolda kameran så jag vinkade glatt åt det håll där kameran kunde ha varit. Personalen gick som löss på en tjärad näver och när man äntligen kom fram till kassan tänkte vi att vi beställer det som ligger klart på hyllorna. För skall Ni ha något annat så får Ni vänta ett tag. Vänta! Sa jag, Ni har nog redan tagit rekord i Sveriges långsammaste Mc Donalds. Sedan åkte vi hem. Aldrig har jag sett fru Allvinen så arg.

Tack till alla, som var med på denna resa från klubbens äldsta dykande medlem.

Timo

EN SAK ÄR SÄKER, HAVET ÄR
INTE VAD DET VAR 1974

Cocos Island, hajarnas ö

Efter ännu ett dyk vid Grundvik och den sedvanliga efterdiskussionen som låter ungefär så här: ' - Såg Du abborren? - Nä, jag måste ha missat den', kändes det som det åter var dags att styra kosan till en dykplats där vi var mer eller mindre garanterade att få se lite liv under ytan. Efter att ha snurrat på jordgloben några gånger, ökat på checkkrediten och förträngt alla räkningar föll valet till slut på Cocos Island som ligger ca 50 mil utanför Costa Ricas Stillahavskust. Ön upptäcktes år 1526 av spanjoren Juan Cabezas. Med sitt svårtillgängliga läge blev den snabbt ett populärt tillhåll för pirater och sjö-rövare. Enligt legenderna finns där tonvis med nedgrävda skatter, men trots hundratals expeditioner har ännu inga skatter återfunnits (det kan ju bero på att den verkliga skatten där är livet ute i havet). 1980 blev Cocos Island en nationalpark och idag gör man allt för att skydda ön. Den är ca åtta kilometer lång och tre kilometer bred, och med sina 24 kvadratkilometer är den världens största obebodda ö. De enda invånarna är parkvakterna, vilket gör att isoleringen är i det närmaste total där ute. Inte ens mobiltelefonerna fungerar. Parkvakternas viktigaste uppgifter är att förhindra tjuvfiske och korallplockning i nationalparkens marina del, som sträcker sig några mil ut i havet. Ön, som ligger där likt en grön klick ensam i ett oändligt blått hav mellan Polynesien och Centralamerika, skapar ett eget vädersystem vilket ger den mängder av regn. Det förklarar den djungelliknande växtligheten på ön. Om man vill kan man ta sig upp till dess högsta topp, 634 meter över havet, och njuta av synen då himmel och hav flyter ihop till en jättelik azurblå rymd. Men eftersom det också innebär att man får avstå från ett helt dyk, valde vi att bara göra en kort promenad i land. Men nu har vi gått händelserna lite i förväg...

För det är ju inte helt lätt att ta sig dit och det tog längre tid än vi tänkt oss. Först var anslutningsplanet i Amsterdam försenat och när det väl kom flög en fågel (art okänd) in i ena jetmotorn vid landningen. Det i sin tur betydde att motorn var tvungen att plockas isär och kontrolleras innan det gick att flyga vidare till

mellanlandningen i Orlando dit vi kom mitt i natten. Trötta, lite irriterade och med jetlag tvingades vi nu att ta av oss skor, slänga alla tändare för att sedan fotas och lämna våra fingeravtryck. Frihetens högborg tycktes mig nu vackla en smula, vi var ju trots alla bara transitpassagerare. Intressant var att det inte var något problem alls att ha med den stora bombliknande dyklampan med sitt canister i handbagaget. Till slut, vid 2-tiden på natten lokal tid, landade vi äntligen i San Jose, Costa Rica. Väl där stöp vi snabbt i säng eftersom vi skulle hämtas kl 7 nästa morgon för vidare transport mot havet där vi tänkte vila några dagar innan dykningen tog vid. Costa Rica är definitivt värt ett besök även utan dykning. Det är ett litet och bergigt land med mycket djungel och ett lättillgängligt djurliv. Vi såg t ex flera arapapegojor, enorma leguaner och några krokodiler bara under biltransporten. Här finns också vulkaner, färsk frukt (t o m jordgubbsodlingar), vänliga människor och det viktigaste av allt; - de har ett fantastiskt gott kaffe. Enda problemet, som på så många andra ställen i Central och Sydamerika, är att engelska inte alltid är gångbar vilket gör att den som har spanska språkkunskaper (vilket vi inte har) klarar sig betydligt bättre. Jaja, det gick ju bra ändå och vi lyckades hinna med såväl bad och djungelpromenader som att åka canopy, att glida längst en vajer högt upp mellan de jättelika djungelträden, innan det var dags för dyken.

Själva dykturen började med en transport till hamnstaden Puntarenas. Vid en liten skum pir fick vi till-

sammans med ett gäng amerikaner packa oss ombord på båten Okenanos där vi skulle bo i 10 dagar. Det gällde att passa tiden för båten kan bara gå in och ut från kaj när det är högvatten och missar man båten så blir det en låååång näsa. Själva båtturen ut till ön tog ca 30 timmar där vi större delen av tiden var ensamma på ett väldigt stort hav. Ibland fick vi sällskap med några leksugna delfiner, men i övrigt var det äta, bekanta sig med de övriga passagerarna och mickla med dyksakerna som gällde. En fantastisk besättning gjorde hela tiden allt vad de kunde för att vi skulle må bra och ha det

trevligt under hela turen. Till slut kom vi så ut till Cocos och fick äntligen hoppa i, för första och enda gången från stora båten, för ett check-out-dive. Då, när man ser ända från båten till botten och en stor marmor-rocka ligger och väntar vid ankaret släppte äntligen ångesten från Grundvik, för här fanns det fisk!

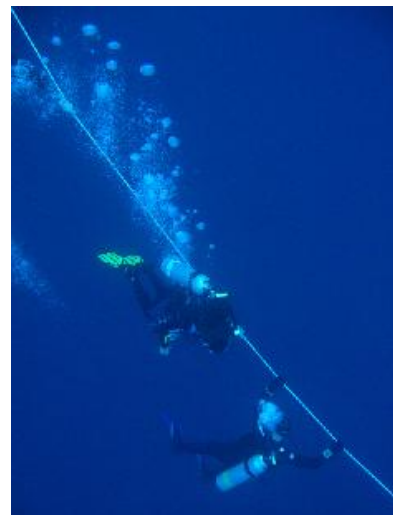
Cocos sticker upp som ett jättelikt torn från djupet och om det inte är en El Ninjo på gång flyttas det kalla och näringsrika bottenvattnet upp till ljuset och värmen runt ön. Näringen omvandlas i solljuset till alger och plankton som i sin tur är föda för de större djuren. Det här betyder att det är god chans att både få se STORA stim av fisk, och att få se STORA fiskar. Trots 7 dykdagar med 4 dyk per dag hinner

man inte med att se

allt som finns därute, men för oss blev det mer än vi hann smälta. Det relativt kalla vattnet, vi hade runt 24 grader, gör att det inte är så mycket koraller vid Cocos. Men vad gör det när man på i stort sett varje dyk ser stim av snappers, jagande taggmakrill och de ständigt närvarande vitfenade revhajarna. Till slut blir man så bortskämd att man knappt brydde sig om dem längre, vilket känns väldigt märkligt när man nu tänker tillbaka och känner att kunde jag bara få se en enda liten revhajn på mitt nästa dyk så skulle jag bli mer än nöjd och lycklig. Dyken gjordes från bekväma gummibåtar som hade en enkel och bra

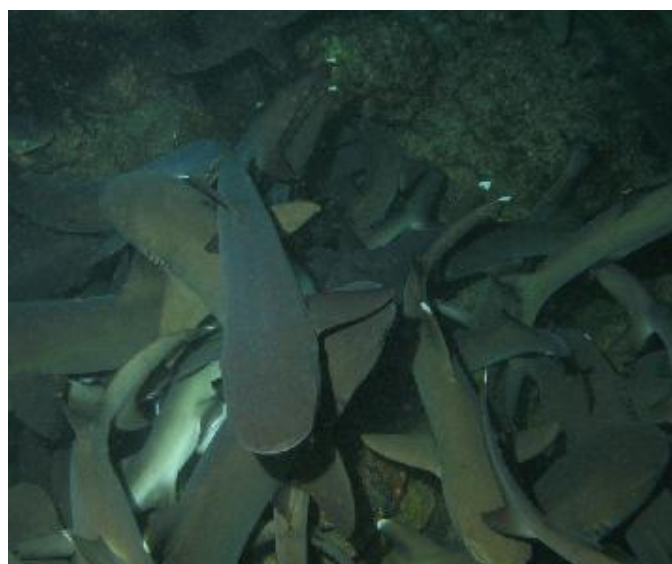
dykstege där man t o m kunde ställa sig upp innan man började klättra upp i båten. Här hade någon tänkt till, mer sånt tack! De hade två gummibåtar och vi hade turen att hamna i den med bara 7 dykare (i den andra var de 12) och eftersom båtarna gick till olika dykplatser hade vi det relativt ensamt och lugnt på våra dyk. En lurig sak ute på Cocos är strömmarna som kan ändra sig från väldigt svaga till full fart på några timmar. Dyker man på ställen där ön inte når ytan har de därför en extra lina som är fastbunden ett par meter ner på ankarlinan och som sedan går i en båge under båten och upp till aktern igen. När man rullat överbord gällde det därför att snabbt se efter vart linan går och försöka grabba tag i den innan man förs iväg av strömmen. Missade man var det bara att gå upp till ytan igen för att bli upplockad av gummibåten för ett nytt försök. Jag har en instruktör här hemma, Micke B, som brukar hävda att man inte ska hålla i linan vid ner och uppgång. Blir jag rik ska jag bjuda ner honom till Cocos för att se hur han bär sig åt i en sån där situation. Nåväl, när man väl har fått tag i linan gällde det så att dra sig ner meter för meter och hoppas att strömmen var lite svagare längre ner, vilket den dessbättre oftast var. Men ibland fick man snabbt ta sig i lä bakom klipporna och försöka hålla sig fast i någon stenformation medan man spanade ut i det blå för att se vad som kunde tänkas dyka upp ur djupet på det här dyket.

Ni som har sett den Blå Planeten vet vad det är för specialitet som gjort att Cocos lockat så många dykare, och framför allt filmteam, att ta sig omaket och besväret att fara sig ända ut dit. Det är de enorma stim av hammarhajar som kan visa sig där ute. Och det är en obeskrivlig känsla när man hänger där nere och hela synfältet är fyllt av simmande hammarhajar. Som andra firrar är de oförutsägbara och man vet aldrig var de kan finnas vid varje givet tillfälle. Vid de berömda dykplatserna Dos Amigos såg vi t ex inte en enda hammarhaj, medan vi på Alcyon såg stora stim på varje dyk. Så Alcyon blev såklart en av våra favoritplatser, och även om den långa vägen dit kunde vara både skumpigt och blöt gjorde vi sammanlagt hela 9 dyk (av 27) där ute.

Själva platån på Alcyon börjar först på 24 meter och väl där nere gäller det att ta sig ut mot sidorna för att sedan vänta på vad som kommer att bjudas. Dessvärre blir det snabbt djupare utåt kanten och på drygt 30 meter räcker ju inte luften alltför länge, speciellt inte om man fått kämpa mot strömmen på vägen ner. Efter ett villrådigt sneglande på manometern, dykdatorns no-deco-time och hajarna fick vi till slut försöka bestämma sig för när det är dags att ta oss tillbaka för att hitta ankarlinan och sedan upp till båten igen. Lustigt nog ser vägen tillbaka aldrig ut som vägen dit så det kunde bli lite svettigt ibland innan man hittat linan, kommit iväg upp mot ytan och konstaterat att luften nog skulle räcka den här gången också. Att gå upp i frivattnet var inget bra alternativ även om varje dykpar fått en nödsändare som kunde aktiveras på ytan. Att komma upp ensam i höga vågor med 3 knops ström vid en liten ö 50 mil från fastlandet är lite väl ensamt. Och att från en gummibåt se en dykare som sticker upp någon decimeter ovan ytan är i vågorna betydligt svårare än man tror. Så upp och ner längst linan är vad som gäller vid dyk ute på fria havet, även om det blir lite stökigt ibland. Principen för dyken vid Cocos är generellt max 30

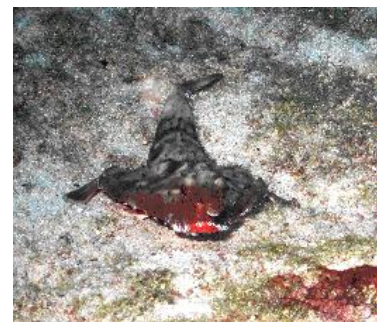

meter djupt och ingen deco tid. Men jag såg minst två personer som plockade ut sina batterier när datorn gått i Error-mode! Och visst kom vi både djupare än 30 m och hamnade i deko en och annan gång, men vi tog det lugnt och tog de extra minuter som behövdes på vägen upp för att få datorn på gott humör igen. Eftersom det fanns tillgång till nitrox på båten utnyttjade vi det på varje dyk, och på våra kortare (30 min) och grunda nattdyk (10-15m) använde vi så hög procent vi kunde få för att minska kväveupptaget. Nattdyken bjöd fö ofta på en annan av Cocos specialiteter. På en dykplats, vid den lilla ön Manuelita, samlades det nattetid en enorm mängd revhajar för en gemensam jakt. De strömmade omkring oss som en hajflod. Fick sedan någon av dem tag på en fisk inne i en skreva kände de övriga lukten och gjorde allt vad de kunde för att

få sig en egen liten smakbit. Det var en helt osannolik syn, som upprepade sig vid varje nattdyk där. Dagtid såg man inte fler revhajar vid Manuelita än på andra ställen, och vid nattdyk på andra platser såg man bara enstaka hajar och inte alls de mängder som jagade där. Bilder som vi tagit på hajar med bitmärken tydde på att de samlades från ett relativt stort område för att delta i denna gemensamma nattjakt. Det här blev verkligen en både sällsam och märklig dykupplevelse att minnas.

Stora stim av fisk av olika arter såg vi också vid flera av de andra dykplatserna och man förstår att det behövs skydd här ute för det är många som gärna skulle vilja sno åt sig av överflödet. Men som jag nämnde tidigare blir man lätt bortskämd och på enstaka dyk tyckte vi att vi nästan inte sett någonting alls. Så illa var det dock aldrig, det fanns ju alltid något att se. Förutom mängder av rockor, muränor, langustrar, papegojfishar, putsarfiskar, maneter, sjöstjärnor och alla de fiskar man inte vet namnet på, fanns det alltid en hel del speciella figurer, som den blåfläckiga käkfisken, den rödläppade fladdermusfisken och tångulken (bilderna på de två sistnämnda är inte tagna av mig utan av en dykkompis, Marian), att leta efter. Och ovan ytan seglade fregattfåglar och sulor på väg ut för att fiska eller på väg in för att mata sina ungar. I denna paradislänkade tillvaro löpte dagarna på med god mat, dykning, trevligt sällskap, vila, fler dyk, ännu mer mat, sova, dyka ännu mer och slöa lite i solen tills båten plötsligt en dag lättade ankar och lämnade Cocos bakom sig för att bege sig på den långa turen tillbaka till fastlandet.

Kvar blev bara foton, minnen och en längtan av att bara få göra ett enda litet dyk till därute i det stora blå.

Dessbättre fortsatte vår semester med några lugna dagar badandes i varma källor uppe i vulkanområdet innan det bar vidare till Mexikos fantastiska kalkstensgrottor. Men mer om detta i annat Grodblad...

Vrakdykning med M24

Den 20-22/9 åkte Bill och jag (Lars Åke) ner till västkusten för att dyka med M24 som är en gammal minsvepare från försvaret. Vi skulle göra två dyk på Amasis och två på Antares. Nu är det så att dessa två vrak ligger ganska väderkänsligt till och vädret var inte på vår sida denna gång. Så första dagen det blev ett väggdyk vid Gåseklåvan som ligger bredvid Skår i Gullmarn. Denna vägg är väldigt brant på land (kan bara dykas på från båt) och likaså under ytan där den går ner till 90 meters djup. Den har ett stort överhäng och en häftig undervattensravin. På kvällen gjorde vi sedan ett nattdyk på en liten ö utanför Lysekil. Nästa dag så blev det ett flygplans dyk inne i Gullmarn. Efter lite letande så hittades planet på 60 meters djup. Vi var förberedda på detta djup då Antares ligger på samma djup. Med rätt gas i flaskorna fick vi en bottentid på 15 minuter. Planet ligger med nosen nerborrad i dyn och stjärten saknas framför kupolen framför stjärtvingen. Planet är troligtvis det engelska planet Hudson III Loch Leven (G-AGDF) som den 22 juni 1942 flög från Stockholm mot norra England. Efter maskinproblem nödländade planet på Gullmarsfjorden i höjd med Lilla Bornö. Planet sjönk och besättningen fick rädda sig i en uppblåsbar livflotte. Planet sjönk på relativt grunt vatten och efter att postsäckar m.m bärgats bogserades det ut på djupare vatten och sänktes.

Vi tyckte båten M24 var så trevlig att vi bokade in en veckas "grodresa" våren 2008.

Veckoresa, V23, med M24 Till Ubåtssmassakern och Bornholm

Ankomst söndag 1/6 och avmönstring följande söndag 8/6. Vi kommer att, beroende på vädret, dela upp dagarna på "Ubåtssmassakern" och Bornholm där vi siktar på att få dyka på Fu Shan Hai. I priset ingår fem dykdagar, luftfyllningar och helpension. Täcken och kuddar finns ombord. Lakan, örngott och handduk tar man med själv.

Med 7 dagar finns det ändå stor chans att få till fem dykdagar även om vädret inte skulle tillåta dykning någon dag. Det finns också möjligheter att ta en dykfri dag om så önskas. Vid gynnsamt väder kan man välja att betala för en extra dykdag.

Det finns totalt 9 platser och vi betalar bara 5000:- (ord pris = 5500).

Vill du med får du betala in en handpenning på 1000:- senast i dec 2007.

Krav för att följa med 50 loggade dyk och Du ska känna Dig säker på dyk till 30-35 meters djup
Mera information om båten, dykningen och boendet hittar du på: <http://www.m24.nu>

DYKUTFÄRDER PÅ GÅNG

2007-11-17 Abborrkroken
2007-12-08 "Bockholmsvraket"
2007-12-31 Nyårsdyk
2008-06-01/08 Vrak frossa med M24

Kommande utfärder / resor med Åkersberga Dykskola
Du anmäler dig hos [Åkersberga Dykskola](#)

2007-11-08 - [Helg resa till Åland](#)
2008-03-14 - [Liveboard i Egypten](#)
2008-05-26 - [Vrakdykning i Lofoten](#)
2008-06-02 - [Narvik Hamnvecka](#)
2008-07-07 - [Hamnvecka Narvik V.28](#)

Vi har ny samlingsplats!!!
Vid land utfärderna
Vi samlas vi Preem macken, nästan vid E18.

Du anmäler dig till "grodutfärderna"
via kalendariet på hemsidan.

Pooltiden HT 2007: har vi fram till den 11 december. Tiden är 21-22 men det går oftast att börja 10 minuter tidigare.

Dykkledare och Utfärdeansvarig sökes!

Då våran utfärdsansvarig (Peo) har flyttat till södern (Malmö) söker vi nu efter dig som vill hjälpa till med våra utfärder. Känner du dig sugen? Ring då någon i vår styrelse så får du veta mer. En stor fördel med att vara dykkledare är att man får bestämma var, när och hur man ska dyka och välja vilken korv som ska grillas.
/Dykkledare Lars Åke

AQUA-SPORT

BUTIKEN FÖR DYKARE

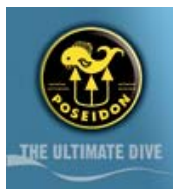
Dykarskola
Försäljning
Dyksällskap
Dykutfärder

Luftfyllning 200-300 Bar **Grodmanspris 10:-**

Service på regulatorer, dräkter och apparater.

Fullständig service av Poseidon's sortiment

Räntefritt hyrköp på 12 månader

Välkommen till oss på Katarina Bangata 79

Tel 08 - 6447878 6411440 Fax 08 - 6426200

Mail: info@aqua-sport.se www.aqua-sport.se

Välkommen till

Vi har utbildat och utrustat dykare sedan 1987 i våra stora lokaler i Åkersberga. Vår långa erfarenhet av dykutbildning och dykutröstning hjälper oss i vår strävan att vara "ditt kompletta dykcenter".

Som Nordens första och enda
NAUI Career Development Scuba Center
Erbjuder vi ett komplett kursutbud från grundkurs till
instruktör inom både Sportdykning och
Teknisk dykning.

NYTT KURSKONCEPT!
Nu förenklar vi vår kursstege och erbjuder
sveriges mest gedigna kurser!

Ring 08-54063622 och boka din kurs nu!

www.akersbergadykskola.se

Michael Bergström
Technical course director

Grodmännen får köpa ett luftkort med 12 fyllningar För 275:-